

Marion van de Coolwijk

Kwade trouw

Karakter Uitgevers B.V.

Mala fides superveniens non nocet.

(Later opkomende kwade trouw schaadt niet.)

Art. 3:118 lid 1 BW:

‘Een bezitter is te goeder trouw, wanneer hij zich als een rechthebbende beschouwt en zich ook redelijkerwijze als zodanig mocht beschouwen. Weet een persoon ten tijde van bezitsverkrijging dat hij niet van de eigenaar heeft verworven, dan is er geen aanleiding hem te beschermen door hem na verloop van de verjaringstermijn de eigendom toe te kennen. Hij is te kwader trouw.’

1

Maandagnacht

Vera schrok wakker. Starend in het donker werd ze zich bewust van haar omgeving. Een lichte druk op haar borstkas maakte dat haar ademhaling versnelde. Wie of wat had haar gewekt?

Een blik op de verlichte cijfers van de wekkerradio die op het nachtkastje naast haar bed stond, vertelde haar dat het tien over drie was. Geen tijd om zomaar wakker te worden. Geconcentreerd luisterde ze naar het zachte ruisen van de wind die door de kier van het openstaande raam haar slaapkamer binnenkwam. Verder was het stil in huis.

Leunend op haar elleboog kwam ze overeind. Het dekbed gleeed van haar naakte lichaam af en ze rilde. De lamellen voor het raam bewogen zacht heen en weer op het ritme van de wind. Haar slaapkamerdeur stond open, zoals iedere nacht. Het lichtschijnsel in de gang was afkomstig van de straatverlichting die via het raam van haar woonkamer aan de straatkant naar binnen scheen. Ze had de gordijnen niet goed dichtgedaan.

Vera twijfelde. Ze wilde het licht niet aandoen, om nog een klein beetje van die loomheid te bewaren die ze nodig had om weer in slaap te vallen. Misschien was er buiten iets van lawaai

geweest dat haar had gewekt? Een auto die toeterde, nachtbrakers die het café iets verderop in de straat lallend verlieten of een eigenwijze duif die, ondanks de stalen punten die ze pas op de betonnen richel onder haar ramen had laten plaatsnemen, toch geprobeerd had neer te strijken. Wat het ook was geweest, het was nu stil.

Vera ging weer liggen en trok het dekbed op tot aan haar kin. De kou was haar bed in geglipt. Ze moest zich geen rare dingen in haar hoofd halen. Haar huis was goed beveiligd. Ook op haar slaapkamerraam zat nu extra beveiliging waardoor je van buitenaf het raam niet kon openen, ook al stond het op een kier. Knappe inbreker die hier naar binnen kroop.

Vera woonde al vanaf haar zestiende in de piepkleine sociale huurwoning die zich op de bovenste verdieping bevond van een oud stadspand. Groter kon ze zich niet permitteren. Niet meer. Nooit meer. Haar tijd was op. Over een paar maanden zou ze definitief al haar dromen moeten opgeven, moeten accepteren dat dit het was, dat dit het zou blijven tot aan haar dood. Of in ieder geval tot aan haar pensioen over zevenentwintig jaar. Of langer. Je wist het maar nooit met die regeringen van tegenwoordig.

Haar oogleden voelden zwaar en ze sloot haar ogen. Ze had haar slaap hard nodig. Over een paar uur ging de wekker. Ze had ochtenddienst vandaag en dat betekende dat ze om zeven uur present moest zijn. Het verzorgingshuis De Zorghoeve, waar ze al ruim tien jaar werkte, kampte met personeelstekort, maar dat weerhield het management er niet van om mensen te ontslaan als ze daar reden toe zagen. Een paar keer te laat komen leverde al een berisping op. Inclusief een preek over verantwoordelijkheid ten opzichte van je collega's en de bewoners.

Vera deed haar werk goed en was nooit te laat, maar toch. Ze kon het zich niet permitteren haar baan kwijt te raken. Het was alles wat ze nog had... en ook nodig had, want al haar reserves waren op. Na al die jaren hard werken was ze weer terug bij af.

Vera draaide zich op haar zij. ‘Slapen nu,’ sprak ze zichzelf mompelend toe, alsof ze zo haar tollende gedachten kon stopzetten. Krampachtig probeerde ze te ontspannen, maar het onrustige gevoel bleef. Ze draaide een kwartslag en liggend op haar rug staarde ze naar het plafond.

In de afgelopen drieëntwintig jaar dat ze hier woonde had ze zich nooit echt onveilig gevoeld. Als vrouw alleen en later ook als alleenstaande moeder had ze zich prima weten te redden. Kwestie van gezond verstand en op tijd ingrijpen. Aan mannelijke aandacht had ze al die jaren geen gebrek gehad, maar echt serieus was het tot haar grote spijt nooit geworden. Ze viel op sterke persoonlijkheden en bij elke nieuwe kennismaking was er weer de hoop dat het meer zou worden dan een paar onstuimige nachten. Maar het verlangen naar een vaste partner, iemand die ze volledig kon vertrouwen en die bij haar bleef, was nooit vervuld. Geen van de mannen die ze in haar huis en leven had toegelaten was lang genoeg gebleven om de sleutel van haar appartement te krijgen.

Ze draaide zich op haar buik en duwde haar kussen omhoog. Een diepe zucht ontsnapte uit haar keel en ze sloot haar ogen. Ze moest nu echt gaan slapen. Haar lichaam verstijfde toen ze voetstappen hoorde.

De schaduw op de vloer van de gang bewoog in haar richting. Vera schoof naar de andere kant van haar bed en liet zich op de grond glijden. Er was iemand in huis. Haar hersenen werkten op volle toeren. De deur was op slot, niemand had de sleutel. Hoe kon dit?

Ze gleeed op haar buik onder het bed. Het koude zeil deed haar rillen. Het dekbed dat aan de andere kant van het bed over de rand hing belemmerde voor een groot deel haar zicht op de gang, maar was tegelijkertijd haar redding. Er klonk geschuifel en Vera zag een schaduw onder het dekbed door glijden. Ze drukte haar linkerwang tegen de grond en probeerde te ontwaren waar de schaduw vandaan kwam, aan wie deze vastzat.

Ze hield haar adem in toen het dekbed bewoog en ze twee sokken zag. Het schemerige tegenlicht vanuit de gang belette haar een scherp beeld te krijgen van de voeten, maar groot waren ze zeker. Een mufte lucht drong haar neus binnen en ze voelde haar keel kriebelen. Een snelle slikbeweging voorkwam hoesten.

Er klonk een zachte kuch, het dekbed bewoog en Vera hoorde het matras boven haar hoofd bewegen. Ze hield haar adem in. Een inbreker met een beetje hersens kon naar aanleiding van het warme matras bedenken dat ze daar zojuist had gelegen en dus in de buurt moest zijn.

De sokken schoven iets naar achteren en Vera zette zich schrap. Haar hart bonkte in haar keel. Ze voelde het bloed door haar aderen suizen en kromde haar vingers. Zo makkelijk liet ze zich niet pakken. Achter haar, naast het nachtkastje, stond een mini-golfstok. Zo'n ijzeren pook die ze in een dolle bui had meegenomen naar huis na een uitstapje met collega's. Iemand had haar ooit verteld dat zo'n golfstok voor vrouwen makkelijk te hantieren was en als verdedigingsinstrument zeer effectief. Hij stond al jaren naast haar bed. Ze was blij dat ze die stok niet had weggedaan, maar besepte dat ze er onmogelijk op tijd bij kon komen. Ze had dan wel een tweepersoonsbed, maar daar kon iemand binnen een paar seconden omheen lopen. Tenzij...

Ze draaide haar hoofd zo ver als ze kon en keek langs haar lichaam naar de sporttas die in het midden onder het voeteneinde van het bed stond. Haar rechterbeen was nog geen halve meter verwijderd van de tas. Voorzichtig trok ze haar knie op en schoof haar rechtervoet tegen de tas aan. Eén ferme trap en de tas zou onder het bed vandaan schuiven en de smalle doorgang tussen de muur en het bed blokkeren. Het was donker. Hij zou struikelen. En dat gaf haar tijd de midgetgolfstok te pakken.

Ze aarzelde. Was dit wel een goed plan? Ze huiverde bij het idee dat het zou lukken, dat ze de midgetgolfstok op tijd te pakken kreeg en moest gebruiken. Kon ze niet beter blijven liggen

en afwachten? Met een beetje geluk ging hij vanzelf weer weg als hij ontdekte dat er niet veel te halen was in dit huis. Haar enige waardevolle bezit was haar laptop. Die stond voor het grijpen op haar bureau in de huiskamer. Had hij dat niet gezien? Dacht hij dat er in de slaapkamer meer te halen was?

De sokken verroerden zich niet.

Wat stond die vent daar te doen? Vera voelde dat haar rechterbovenbeen begon te trillen en nam een besluit. Ze strekte haar been en trapte de sporttas onder het bed vandaan. Bijna tegelijkertijd duwde ze haar ellebogen omhoog en steunend met haar handen plat op het zeil duwde ze zichzelf onder het bed vandaan. Alles bij elkaar duurde dit nog geen seconde.

Ze richtte haar bovenlichaam op en graaide met haar linkerarm in de richting van de midgetgolfstok die aan de andere kant van het nachtkastje stond. Achter haar hoorde ze een klap, gevolgd door een vloek. Ze wilde haar benen intrekken, maar plotseling werd haar enkel vastgegrepen en klonk er een rauwe grom.

Vera voelde een felle pijn in haar onderbeen en trapte in blinde paniek van zich af. De greep verslaptte en ze kon haar been lostrekken. Met een oerkreet trok ze zich op aan het nachtkastje en strekte haar arm. Met een klap viel de wekkerradio op de grond. Haar hand raakte verstrikt in het snoer, waardoor ze haar evenwicht verloor en met haar kin op het nachtkastje klapte. Een verlamdende pijn nam bezit van haar tong en ze proefde bloed.

‘Mam!’ Een zware stem vulde de kamer. ‘Wat doe jij nou?’

Geschrokken draaide Vera zich iets te snel om. De binnenkant van haar bovenarm raakte de punt van het nachtkastje en ze schreeuwde het uit. De spanning in haar lijf leek zich te bundelen in een allesoverweldigende ontlading. Een misselijkmakend gevoel overspoelde haar en kreunend liet ze zich op de grond zakken. Leunend met haar rug tegen het nachtkastje keek ze naar de gestalte die voor haar stond. Het donker maakte dat ze alleen zijn contouren kon zien. Haar lichaam trilde en het bloed

in haar mond vermengde zich met maagzuur dat omhoogkwam. 'Jonas?' stamelde ze.

De gestalte verdween, er klonk gestommel en toen floepte het licht aan. Vera knipperde met haar ogen en staaarde naar haar zoon die in de deuropening stond. Zijn magere, slungelige gestalte was, ondanks de te grote jas die hij droeg, duidelijk herkenbaar.

'Gaat het wel goed met je?' Jonas streek een pluk van zijn lange, vette haren achter zijn oor en wiebelde met zijn hoofd van voor naar achter. Vera zag de doffe blik in zijn ogen waarmee hij over haar naakte bovenlichaam gleed. Ze herkende die beweging maar al te goed. Ze was blij dat ze haar slip nog aanhad.

'Niet slecht.' Jonas haalde met veel lawaai zijn neus op en liet zich ontspannen tegen de deurpost vallen.

Vera kroop naar de kruk bij het raam, griste haar shirt weg en trok het aan. Een snelle blik naar haar bovenarm vertelde haar dat ze bloedde. Haar hoofd duizelde en weer kwam er een golf maagzuur naar boven.

'Voor jouw leeftijd zie je er nog heel goed uit, hoor mam.' De grijns op zijn gezicht was, ondanks zijn beharing, niet te missen.

Met een verbeterd blik bekeek Vera haar zoon. Het was duidelijk dat hij zich in geen weken had geschoren of ook maar iets had gedaan aan verzorging. Gaten en scheuren in je broek waren in de mode, maar de broek van Jonas was meer gat dan stof. Met vlekken. Vieze vlekken. Ze gruwde bij de gedachte dat hij die broek gewoon dag en nacht aanhield. Hoe lang al? Het weinige dat ze van zijn gezicht kon zien, was grauw en straalde een blauwige gloed uit. De donkere kringen onder zijn ogen accentueerden zijn grote, ietwat gekromde neus waarvan de neusvleugels wijd openstonden. Ze kon de rauwe, bloederige binnenkant zien. Met zijn vale jas aan had hij meer weg van een vogelverschrikker dan van een mens van vlees en bloed. Dit was haar Jonas niet. Niet meer. 'Hoe kom je hier binnen?' vroeg ze.

Jonas zuchtte. ‘Dag lieve Jonas. Wat fijn dat ik je zie.’ Een knipoog volgde. ‘Hoe gaat het met je, kind?’ Het was duidelijk dat hij het allemaal heel erg grappig vond.

‘Wat denk je zelf?’ Vera hijgde. ‘Je komt hier midden in de nacht mijn huis binnensluipen en...’

‘Sluipen?’ viel Jonas haar in de rede. ‘Wat zeur je nou, mens!’ Hij ging rechtop staan. ‘Ten eerste kwam ik gewoon netjes door de deur naar binnen.’ Hij wees naar zijn voeten. ‘Ten tweede heb ik mijn schoenen uitgedaan, zoals je dat graag wilt.’ Hij wachtte even om zijn woorden kracht bij te zetten. ‘En ten derde, niet onbelangrijk, is dit ook nog steeds mijn huis.’

‘Niet meer!’ riep Vera en haar stem sloeg over. ‘Dat weet je donders goed!’ Ze voelde de oude onmacht weer opkomen. Het liefst wilde ze hem omarmen, hem vasthouden, zeggen dat ze van hem hield, dat het allemaal goed kwam. Maar het kwam niet goed als ze daaraan toegaf. Integendeel. Nee, ze moest doen wat nodig was, hoe moeilijk ook. Als ze één ding geleerd had in al die jaren eenzame strijd met haar zoon, was het wel dat ze niet met hem in discussie moest gaan.